

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

ČTYŘLÍSTEK PRO ŠTĚSTÍ

ČTYŘLÍSTEK
PRO ŠTĚSTÍ

Jacqueline Wilsonová

ČTYŘLÍSTEK PRO ŠTĚSTÍ

Ilustroval Nick Sharratt

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2016 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2016 Nick Sharratt

All rights reserved.

*Z anglického originálu *Clover Moon**

(First published by Doubleday,

Penguin Random House Children's, London 2016)

přeložila © 2017 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-774-5 (pdf)

Alexi Antscherlovi
Tisícere díky za posledních dvacet let!

1.

„KDO SI JDE SE mnou hrát?“ zavolala jsem a vyběhla z našeho domu.

„Já!“ řekla Megs a seskočila ze schodu před domem, kde seděla a trpělivě na mě čekala.

„Já!“ vykřikli Jenny, Richie, Pete a Mary. Bert ještě neumí pořádně mluvit, tak aspoň zahalekal.

„Já!“ ozval se i Trouba Mo, co bydlí o dva domy dál. Teď už je z něj velký klacek, ale nemá všech pět pohromadě a nemůže pracovat v továrně, tak ho nechávám, ať si hraje s námi.

„Já!“ zahulákal Jimmy Rachot a rozjel se na svém dřevěném vozíku. Na kočících hlavách dělala jeho kolečka obrovský rámus.

Jimmy je můj oblíbený kamarád. Lidi z naší ulice si myslí, že je stejně hloupý jako Mo, protože mluví trochu legračně, ale je chytrý jako deset opic.

„Jen ty děcka zase nenaváděj k lumpárnám, Clover,“ ozvala se stará matka Robinsonová, která se zrovna opírala o rozpadající se cihlovou zeď svého domu a zapalovala si fajfku. Hulí jak tovární komín, tahle matka Robinsonová. Obličej už má tak žlutý, že vypadá jako kůže uzené

tresky. „Jsou beztak jako z divokejch vajec, a když je ještě začneš navádět ty, jsou jak utržený ze řetězu.“

„Přestaň ji peskovat,“ okřikl ji Jack Pirát. Právě mířil do hospody na své polední pivo se svým střapatým teriérem v závěsu. Konec dřevěné nohy mu hlučně klapal o kočičí hlavy. „Clover je jako jejich máma.“

„Lepší než máma,“ zašišlala Megs, protože měla palec v puse a zapomněla si ho vyndat.

Naše vlastní máma zemřela, když se Megs narodila. Samozřejmě si na ni nepamatuje. Zato já jsem si jistá, že si na ni *pamatuju*. Jmenovala se Margaret. Megs se jmenuje po ní. Taky bych se tak ráda jmenovala, ačkoli i moje jméno je mimořádné, protože znamená jetel – a to může být i čtyřlístek. Navíc mi ho vybírala maminka.

Určitě mi dala tohle jméno, protože chtěla, abych měla v životě štěstí. A ačkoli jsem jako miminko měla oči stejně modré jako všechna ostatní miminka, teď je mám zelené jako čtyřlístek. Maminka byla milá a něžná a krásná a chovala se jako pravá dáma. Každý den si mě posadila na klín a hrála si se mnou. Doteď se mi o tom zdává. Zato u Mildred nemám nejmenší šanci. To je otcova druhá žena. Ta se nemazlí ani se svými vlastními dětmi, natož se mnou a s Megs. Jen křičí a rozdává rány, takže se jí radši klidíme z cesty.

Jenny, Richie, Pete, Mary a Bert jsou Mildrediny děti, naši nevlastní sourozenci. Bert je nejmenší. Musím ho pořád nosit, dokonce i když dělám domácí práce. Jakmile ho totiž položím na zem, spustí hrozný řev. Je mu čtrnáct měsíců, tak už by se měl batolit, ale když ho postavím na ty jeho směšné baculaté nožičky, podlomí se pod ním. Otec se bojí, že s nimi něco má a že by mohl skončit jako Jimmy Rachot, ale já si myslím, že je jen líný.

Jimmy Rachot se na svém vozíku dostane, kam chce, i když neumí chodit. Megs se ho jako malá bála, zvlášť když se k ní moc přiblížil. Vřeštěla, jako kdyby to byl pes baskervillský a chtěl ji pokousat. Musela jsem si s ní pro-

mluvit – Jimmy Rachot je citlivý a nechtěla jsem, aby ho to ranilo. Jeho táta sice dává jasně najevo, že se za svého syna stydí, protože je mrzák, ale Jimmyho maminka je moc hodná. Má štěstí, že nemá macechu. Někdy si říkám, že bych radši měla takové pavoučí nohy, jako má Jimmy, jen kdybych nemusela mít za macechu Mildred.

Dneska mě peskovala od šesti ráno, kdy jsme zatopili pod kotlem s vodou na velké prádlo. Pondělky úplně nenávidím – všechno to namáčení a vyvážení a máchání a ždímání, až z toho mám úplně rudé a bolavé ruce a oblečení mám promočené až na kůži, a dokonce i malý Bert, kterého mívám přivázaného na zádech, vypadá, jako by mi upadl do louže.

Teď už se ale prostěradla, spodní prádlo i zástěry plácaly na šňůře na ulici. V celé naší ulici bylo takových šňůr s prádlem spousta. Ale jen půlka lidí pere pravidelně každý týden. Řekla bych, že například stará matka Robinsonová své povlečení ani oblečení nepere nikdy – a že se ani moc nemyje. Člověk ji vždycky dřív cítí než vidí.

„Na co si teda chcete hrát?“ zeptala jsem se jich.

„Na mámu a na tátu!“ vykřikla malá Mary a hned si ze zástěrky srolovala miminko v peřince.

„Na vrahy!“ snažili se ji překřičet Richie a Pete. Ti zase začali dělat šílené grimasy a naznačovat zkroucenými prsty, že někoho škrtí.

„Na dámy! A já budu ze všech nejbohatší a nejvznešenější!“ dožadovala se Jenny.

„Budeme závodit!“ řekl Trouba Mo, který měl nejdelší nohy.

„Jo, závodit!“ přidal se Jimmy Rachot, protože je nejrychlejší. Odráží se rukama od dlažebních kostek a rachotí po ulici rychlostí dělové koule. Může klidně jezdit pod cíchami a prostěradly a nevádí mu, když na něj kape. Zato my ostatní bychom dostali od prostěradel mokrou facku hned po pár krocích. Při pohledu na bílá prostěradla jsem dostala nápad.

„Budeme hrát na to, že jsme na lodi,“ navrhla jsem a chytila spodek prostěradla, takže se ve větru napjalo jako plachta.

Moře jsme v životě neviděli. Někdy jsme došli až ke špičaté Temži, ani tam ale žádné pořádné lodě nebyly, jen nákladní čluny, vlečné lodě a pramice. Všechny děti však viděly lodě na obrázcích v potrhané knížce s dětskými říkadly, kterou jsem ukradla v bazaru s knihami.

Byla jsem jediná, kdo uměl číst. Naučil mě to pan Panenka, když mi bylo asi šest let. To už jsem měla na starost Megs, Jenny a Richieho, který v jednom kuse řval, když byl miminko. Pana Panenku šokovalo, že mi Mildred nedovolila chodit do školy. Já jsem ale byla zvyklá na to, že jsem pořád doma a dělám jí služku a starám se o děcka. Pan Panenka říkal, že je to škoda, protože jsem prý moc bystrá, a tak mě začal učit písmenka. Pak mě nechal překoktat E-ma má mí-su, my má-me ma-so, a než jsem se nadála, dokázala jsem přečíst jakýkoli článek v jeho novinách, přestože jsem neměla nejmenší ponětí, co ty politické řeči znamenají.

Svou kradenou knihu říkanek jsem však milovala. Naučila jsem se všechny básničky nazpaměť a ilustrace jsem i se zavřenýma očima viděla do nejmenšího detailu. Říkanka *Viděl jsem tři lodě* patřila k mým nejoblíbenějším a ještě víc se mi líbil obrázek s komickou kachnou v námořnickém oblečku, která koukala do dalekohledu. I mě nechal pan Panenka kouknout do svého starého dalekohledu, abych viděla, jak to funguje. Jak vypadá námořník, mi vysvětlovat nemusel. Jack Pirát kolem nás každý den chodil do hospody U Admirála.

Tak jsme hráli na lodě. Každý jsme chytili jedno prostěradlo, třepali s ním a skákali, protože jsme jako byli na rozbouřeném moři. Jimmymu Rachotovi jsem přidělila největší. Bylo to prostěradlo paní Watsonové na manželskou postel, které se téměř dotýkalo země. Jimmy ho chytil, zvedl hlavu a začal zpívat svou vlastní verzi námořnické

písně. Tvrdé mozolnaté ruce měl pěkně špinavé od toho, jak se odrážel od země, a na dolním konci prostěradla se objevil vzorek z černých dlaní. Doufala jsem, že si toho paní Watsonová nevšimne, až půjde prádlo sebrat.

Třáslí jsme prostěradly a předstírali, že spolu závodíme. Já jsem chytila velkou černou zástěru, která patřila mámě Trouby Moa. Nosila ji, když jezdila s károu pro uhlí.

„Pozor, námořníci! Přibližuje se nepřátelská loď!“ zakřičela jsem a zamávala zástěrou.

„To je jen nějaká prťavá lodička,“ mávl Richie pohrdavě rukou.

„Jo, my se prťavejch nepřátel nebojíme,“ přidal se Pete. „Potopíme je do moře!“

„Loď je sice malá, ale smrtelně nebezpečná,“ vysvětlila jsem. „Copak nevidíte, co maj na vlajce? Lebku se zkříženejma hnátama. Pomoc, to jsou piráti!“

„Piráti!“ zaječely holčičky.

„Ano, piráti. A už vidím u kormidla jejich kapitána,“ pokračovala jsem. „Je malej, ale udělanej. Má černý fousy a svůj pirátskej kabát má celej potřísněnej od krve. Krev má i na dřevěný noze.“

„Vsadím se, že to je jen Jack Pirát. A toho se nebojím,“ prohlásil Pete.

„Ne, tohle je opravdickej kapitán pirátů, to mi věř, a ten má místo ruky hák, kterým ti vyrve vnitřnosti z těla, a mezi zubama má tesák, kterým ti naráz uřízne hlavu,“ vykládala jsem. Pete vyjekl. Rád zlobí mou Megs, tak ho občas musím srovnat.

„Není opravdickej, že ne?“ ujistila se ustrašeně Mary, ale pro jistotu se stejně schovala za svým prostěradlem.

Rychle jsem zavrtěla hlavou, abych ji uklidnila, ale pak jsem pokračovala pro ostatní: „Už se blíží, už vidím jeho loď. Každou chvíli se teď se svou pirátskou armádou zhoupne na svém laně na některou z vašich lodí a rozseká vás na kusy. Dej si na něj pozor, Pete – vždycky nejdřív napadá žalobníčky, jako jsi ty.“

Pete vehementně zamával svým prostěradlem. „Mě nedostane. Odplouvám čím dál rychleji. Ten pitomej smradlavej pirát už je daleko za mnou, vidíš?“ zaječel. Tahal za své prostěradlo tak zuřivě, až se najednou ozvalo prasknutí a stará roztřepená šňůra na prádlo se přetrhla. Všechna prostěradla doplachtla na zem a tam zůstala ležet na mokré hromadě.

„Lidi, zdrháme!“ zakřičela jsem – ale nebyli jsme dost rychlí.

Paní Watsonová vyběhla z domu s rozepnutou blůzou, protože zrovna kojila své miminko, když zaslechla náš křik.

„Vy parchanti zlobivý mizerný!“ zahulákala. „Ty cejchy a prostěradla jsem prala celý zatracený dopoledne. Kdo to udělal? Bylas to ty, Clover Moonová? Vždycky jsi to ty, kdo navádí ostatní k lumpárnám. Počkej, až to řeknu tvý mámě!“

Pete na mě civěl, úplně rudý výčitkami svědomí a strachem, že to na něj řeknu. Jenže já jsem takový žalobníček nebyla.

„Mně to je fuk,“ řekla jsem. „A ta ženská *není* moje máma.“

Nadhodila jsem si Berta na zádech a odpochodovala. Megs utíkala za mnou s palcem v puse jako špuntem.

„Teda Clover,“ zašišlala. „Teď máš pěkněj průšvih. Ona tě zase seřeže.“

„Tak se otočím a taky ji seřežu,“ holedbala jsem se, přestože jsme obě věděly, že Mildred je daleko větší než já, a navíc mnohem silnější. Ruce měla jako šunky z toho zvedání velkých táců s lahvemi v továrně na omáčky, kde pracovala, než si vzala tátu. Když nás řezala, dělala to s veškerou svou silou, až měla i obličej rudý a vlhký jako šunka. „Jo, seřežu Mildred – *plesk-plesk-plesk* – a pak ji strčím do jámy s uhlím a zavřu za ní dvířka a utečeme spolu,“ prohlásila jsem. „Bert možná bude moct jít s náma. Když bude hodnej.“

„Doopravdy?“ ujistila se Megs s vykulenýma očima.

„To víš, že jo!“

„A kdy utečeme? A kde budeme bydlet?“

„Utečeme k moři a pak pojedeme lodí, jako jsme si na to teď hráli. A budeme bydlet v nějaký starý lodi na pobřeží. Hezky si to tam zařídíme. Budeme mít jednu postel se spoustou dek a měkkejch polštářů a k tomu jednu židli. Bude to legrace, když si tam budeme hrát.“

„A co budeme jíst?“ vyzvídala Megs.

„Přece ryby. Já budu každý den chytat ryby a pak si uděláme ohýnek na pláži a upečeme si je k obědu na pánvičce a ke svačině si koupíme včerejší chleba a marmeládu,“ odpověděla jsem.

Bert na mých zádech zaslechl slovo *marmeládu* a začal radostně halekat a tleskat, protože si myslel, že ji teď dostane. Po chvíli jeho křik ještě zesílil.

„Vydrž, Bertíku. Megs tě odvede domů,“ chlácholila jsem ho.

„Ne! My teď přece utečeme,“ připomněla mi Megs.

„Kéž by to šlo hned. Ale neboj, nebude to dlouho trvat. Musíme nejdřív našetřit pár pencí,“ vysvětlila jsem. „Teď běž domů, Megs. Mildred se neboj. Víš, že tobě většinou nenařeže. Můžeš říct, žeš mě hledala, ale nenašla. A řekni, že Bert pak začal brečet, tak jsi ho vzala domů. Tak běž.“

„Ale co budeš dělat ty?“

„Já zmizím a na pár hodin se někde schovám, než se vrátí táta. Pak už mi nenařeže tolik.“

„Ale Clover, vůbec nejsem ráda, že budeš někde sama. A s Bertem to neumím tak dobře jako ty,“ protestovala Megs. „Myslím, že mě nemá moc rád.“

„Ale jo, má tě moc rád.“ Rozvázala jsem si uzel na rozdrbané dece, kterou jsem měla Berta přivázaného, a otočila jsem si ho dopředu. „Tak, Bertie, a teď se na sestřičku hezky usměj. Máš přece rád svou Megs, že jo? Udělej na něj legrační obličej, Megs, a polechtej ho na bříšku. Přesně tak – musíš se mu věnovat.“

Megs Berta polechtala a ten se se smíchem zkroutil.

„Vidíš, směje se na tebe! A natahuje k tobě ručičky. Chceš, aby tě Megs pochovala, vid', Bertíku?“ Vymotala jsem ho z deky a strčila ho Megs do náruče.

„Takhle si nemůžu cucat palec,“ namítla.

„To před Mildred stejně nemůžeš dělat, protože by ti na něj zase natřela to hořký projímadlo z aloe, a to by sis ho pak nemohla cucat hezky dlouho. Ukaž, já ti Berta radši přivážu, aby ti nespádnul, kdyby se moc vrtěl. Nechceme, aby skončil jako Trouba Mo, že ne?“ Pevně jsem jí ho přivázala k útlému hrudníku. „Nemel se tolik, Berte! Hezky se jí chytň. Tak, to je hodnej chlapeček!“

Ještě jsem jí ho tam urovnala a pak jsem Megs pohladila po rameni. „Tak utíkej, miláčku. Uvidíme se večer.“

„Nedostaneš večeri.“

„To nevadí. Možná si dojdu na trh a něco si tam vyštou-
rám. Neboj se o mě. Tak pa.“ Rychle jsem odběhla, protože jsem věděla, že mě Megs nedohoní, zvlášť když ještě táhne Berta. Doběhla jsem na konec Cripps Alley, proletěla uličkou Winding Lane, vběhla do jednoho velkého činžovního domu a schovala se na schodišti. Byla tam tma a zároveň člověk viděl, jestli někdo nejde.

Schoulila jsem se do klubíčka, položila si hlavu na kolena a tajně si poplakala.

„Tvrdá palice,“ říkala mi vždycky Mildred, protože ať mě mlátila sebevíc, já jsem před ní nikdy nebrečela. Stiskla jsem zuby, ruce sevřela v pěsti a drze jsem jí civěla přímo do tváře. Jednou mě uhodila tak silně, že jsem spadla a bouchla se do hlavy o krbovou mříž, ale ani pak jsem neplakala. Potom mi tak krvácelo rameno, že jsem od něj večer nemohla odtrhnout šaty. Na čele mi vyrazila boule velká jako vejce a hlava se mi motala tolik, že když mě pak zase zvedli, málem jsem upadla znovu – a *stejně* jsem nebrečela, protože by to znamenalo, že Mildred vyhrála, a to jsem nikdy v životě nechtěla připustit.

Nebrečela jsem, ani když jsem si spálila ruku o žehličku. Stejně tak jsem nebrečela, když mě jednou v sobotu večer

chytili velcí kluci u hospody, kam mě táta poslal se džbánkem pro pivo. *Nikdy* jsem před nikým nebrečela. Pak jsem samozřejmě plakala v posteli, když mi v růžovofialové spálenině cukalo, plakala jsem, když jsem se tajně na záchodě snažila smýt ze sebe ten hnusný pocit, jak mě ti chuligáni ohmatávali, plakala jsem tajně po své mamince, když jsem viděla maminku Jimmyho Rachota, jak o něj s láskou pečuje. Litovala jsem, že teď nemám maminku u sebe, jak jsem tam seděla schoulená na schodech a brečela jsem. Představovala jsem si, jak mě objímá, jak mě houpá na klíně a polohlasem mě utěšuje. Sama jsem se hladila po hlavě, objímala jsem si ramena a šeptala si pro uklidnění.

„No tak, Clover. Neplakej tolik. Já vím, že ses jen chtěla postarat o ostatní děcka. Neudělalas to schválně. Chtělas je jen všechny zabavit, aby si taky užili trochu legrace. Neboj – pokud bude doma táta, Mildred ti tolik nenařeže. A i kdyby, ty jsi silná, ty to vydržíš – jsi na to přece zvyklá,“ mumlala jsem si. Pak jsem sklouzla rukou níž a nahmatala dlouhou vystouplou jizvu na rameni. *„Nebude to bolet dlouho,“* nalhávala jsem si. *„No tak, už sis poplakala dost. Usuš si oči a radši se uklid' někam jínam, než tady o tebe někdo v té tmě zakopne.“*

Otřela jsem si obličej cípem sukně a zhluboka se nadechla. Byla to chyba, protože spousta kluků chodila na schodiště čurat. Seběhla jsem rychle ze schodů, abych se venku nadechla čerstvého vzduchu. Pak jsem se vydala dál ulicí. Zvedla jsem hlavu a pohupovala si rukama, jako bych neměla nejmenší starost na světě.

Došla jsem na trh a začala si prohlížet vystavené ovoce. Přemýšlela jsem, jestli se odvážím ukrást jablko nebo pomeranč a utéct s ním. Většina trhovců děti z naší uličky dobře znala, a pokud jsme přišli moc blízko, začali na nás pokřikovat, ať vypadneme. Lepší bude, když přijdu později, až budou sklízet zboží z pultů. Starý Jeff Zelí si všiml, jak vzdychám, a nabídl mi mrkev.

„Díky, Jeffe!“ řekla jsem vděčně a zakousla se do ní. Byla

stará a dřevnatá, ale pořád byla lepší než syrový brambor, který jsem občas ze zoufalství taky snědla.

Posunula jsem se o kousek dál, před pekařství, a vdechovala teplou vůni čerstvě upečených bochníků. Představovala jsem si, že mrkev v mé puse je křupavá kůrka. Zevnitř mě zahlédla paní Huggetová, ale obrátila se, aby obsloužila zákazníci. Na Jimmyho Rachota a Troubu Moa byla hodná a dávala jim zadarmo hrozinkové bochánky, ale co se týkalo nás ostatních, zůstávala neoblomná.

Hrozinkové bochánky paní Huggetové jsem milovala. Jednou mi jeden pán dal šilink za to, že jsem mu podala peněženku, která mu vypadla z kapsy. Koupila jsem si za něj velký sáček bochánků – některé s hrozkami, některé s polevou a některé slané s kořením. Rozdělila jsem se o ně s dětmi z naší ulice a moc jsme si na nich všichni pochutnali. Zato večer jsem dostala co proto, když se Mildred do-slechla o mém štěstí.

„Mělas mi ty peníze dát, ty marnotratnice. Já jsem tvoje matka!“ obořila se na mě a pořádně se mnou zatřásla.

„Vy naštěstí *nejste* moje matka,“ řekla jsem a ona se mnou zatřepala ještě zuřivěji, že jsem si připadala jako špinavá rohožka. Určitě by na mě nejradši použila rákosku na koberce.

Stejně jsem ten den vyhrála. Koupila jsem bochánky a hned jsem je rozdala, protože jsem věděla, že jakmile by peníze zahlédla, chtěla by se jich zmocnit. Takhle jsme měli bochánky bezpečně v břiše. A Megs tam měla dokonce dva, protože jeden zbyl a já jsem ji přesvědčila, aby si ho vzala, jelikož je nejhůšnější.

Toužebně jsem hleděla na míjející pány a dámy s kabelkami, ale dnes bohužel nikomu peněženka neupadla. Procházela jsem se směrem k tržišti a zase zpátky a přežvykovala zbytek své mrkve. Pak jsem začala hopsat po ulici, abych se zahrála. Neměla jsem šálu a vlastně ani kabát a na nohy mi byla zima pořád, i když jsem si díry v podrážce ucpala novinovým papírem.

Zahlédla jsem svůj odraz ve výkladní skříni a prudce jsem odvrátila hlavu. Ta zanedbaná holka s rozčuchanými černými vlasy a v ošklivých hadrech jsem nebyla *já*. Nebyla jsem Clover Moonová z Cripps Alley. Byla jsem slečna Clover-Flower Moonshineová z jedné z těch velkých vil naproti parku a šla jsem si se svou maminkou vybrat panenku k narozeninám.

Zpomalila jsem a šla slušně, protože mi moje imaginární máma řekla, že dáma po ulici neskáče.

„Chovej se slušně, Clover-Flower,“ řekla mi. *„Musíš dávat dobrý příklad těm chudým odrbaným dětem, co si hrají ve škarpe.“*

Kdybyste jen viděli, jak dobře jsem uměla napodobit její nafoukaný hlas a škrobené chování!

„Už tam budeme, dítě! Vidiš už tu cedulku naproti přes ulici? Tamhle, pod tou růžovobílou pruhovanou plachtou. Panenky všech druhů a velikostí! Ctihodný pan G. A. Fisher, výrobce panenek pro ctěné panstvo.“

To bylo skutečné jméno pana Panenky – Godfrey Arthur Fisher. Nikdy jsem jeho skutečné jméno nepoužívala, přestože jsem ho znala.

Ačkoli už byl starý a prsty měl zkroucené revmatismem, každá panenka, kterou vytvořil, byla uměleckým dílem.

Dychtivě jsem nahlížela do jeho výkladní skříně. Měl ji nově naaranžovanou pro nadcházející podzimní sezonu. Dno výlohy bylo poseté drobnými hnědými, zlatými a zelenými lístky a mezi nimi stály stromy z lepenky s téměř holými větvemi. Uprostřed výlohy na sebe házely listí dvě panenky s čepičkami a pletenými šálíčkami a palčáky, které jim zahřívaly dřevěné krky a sevřené pěstičky. V rohu si dvě holčičky v čepcích lemovaných kožešinou a v sametových kabátcích svěřovaly nějaké tajemství. Bledé dřevěné obličejy jim zdobil namalovaný růžový úsměv. Kousek dál kráčela guvernánka a tlačila miniaturní kočárek s dřevěnými dvojčaty. Za ní utíkal černý dřevěný pejsek s rudým jazyčkem. Zasmála jsem se, když

jsem si všimla, že u stromu stojí jiný pejsek se zdviženou nožičkou.

Vtrhla jsem do jeho obchodu a vyhrkla: „Vy jste teda sprostěj, pane Panenko!“

Pan Panenka vyšel ze své dílny a zářivě se na mě usmál. Vousatou bradou si málem utíral pult. Byl sehnutý k jedné straně, protože měl hrb, ale pomocí své vyřezávané hůlky se vždycky snažil držet co nejvíc zpříma.

„Nazdárek, Clover! A pročpak jsem sprostěj?“ zeptal se a prohlížel si mě přes své brýle. Hnědou pracovní zástěru měl potřísněnou červenou, růžovou a bílou barvou. Vypadalo to, jako by mu na ni někdo náhodně vyšil křížkovou výšivkou růže. Růžové proužky měl dokonce i ve svých rozevlátých bílých vlasech.

„Ve výkladní skříni vám jeden pejsek čůrá!“ zahihňala jsem se.

„Nesmysl! Jenom si protahuje nohu, to je všechno,“ mávl rukou pan Panenka. „To je pro mě svátek, že tě zase vidím. Už jsi mě dlouho nenavštívila. Snad jsi nebyla nemocná?“

„Ne, jen jsem měla moc práce. Znáte přece Mildred. Válí se na pohovce a já musím oddřít všechnu práci,“ vzdychla jsem.

„Je teď v choulostivém stavu, ne?“

„Choulostivá? Mildred? Ta je asi tak choulostivá jako ropucha!“

„Já to myslel tak, že už k vám brzo přiletí čáp s nějakým miminkem.“

„Čáp!“ odrkla jsem si pohrdavě. „Na tyhle povídačky o čápech už jsem moc stará. Když se narodil Bert, musela jsem Mildred při porodu pomáhat, a to mi bylo teprve deset.“

„Takže teď už jsi dáma v letech, když je ti jedenáct,“ zavtipkoval pan Panenka a zatahal mě za vlasy. „A o rození dětí už víš úplně všechno.“

„Vsadím se, že toho vím víc než vy, jelikož jste nikdy nebyl ženatej,“ řekla jsem.

„Je pravda, že jsem nezažil manželský polibek, ale dětičky se mi rodí každý týden.“ Pan Panenka pohlédl do své výlohy. „Ty panenky jsou moje děti.“

Měl tu taky kousky ještě nenarozených dětí – plešaté hlavičky, nožičky a ručičky, vlněné paruky a na lavici úhledně rozložená skleněná očička v sametových krabičkách. Pak tu byly už složené panenky, velké, prostřední i maličké, všechny s rukama i nohama opatřenýma klouby, aby mohly mávat a kopat, ale s divně holými obličejíky, které ještě bylo potřeba namalovat. Panenky s veselými úsměvy a růžovými tvářičkami, přetřené lesklým lakem, visely ze stropu, aby uschly, ale byly zatím nahé. A pak tu čekala hromádka panenek ve spodním prádle – v bílých mušelinových kalhotkách a živůtcích a spodničkách –, až jim někdo ušije šaty.

„Tolik dětí!“ souhlasila jsem. „Zkuste si představit, že by všechny najednou začaly brečet! A taky máte štěstí, že je nemusíte přebalovat! Něco vám řeknu. Já se nikdy nevzdám a nebudu mít děti.“

„Ale přitom to s děcký tak dobře umíš.“

„To jo. Ale ráda bych ve zbytku svého života dělala něco jinýho.“

Podlezla jsem pod pultem a vstoupila do dílny. Zvedla jsem jednu nedokončenou panenku a roztočila ji v prstech. „Možná bych taky mohla vyrábět panenky,“ napadlo mě. Nejdřív jsem to řekla jen z legrace, ale najednou jsem o tom začala uvažovat úplně vážně. „Prosím, pane Panenko, přemyslejte o tom! Mohla bych k vám chodit do učení a naučit se všechny figle a celej ten kumšt – a pak už byste se nemusel tak dřít.“

„To by se mi moc líbilo, Clover, ale jak bych ti platil? Vy-dělávám jen pár florinů – to stačí sotva pro mě,“ odpověděl pan Panenka.

„Mně byste platit nemusel! Jen byste mi dal v poledne něco k jídlu. Já toho moc nesním. V případě potřeby můžu něco čmajznout na trhu. A večer můžu bejt dlouho vzhůru

a šít při svíče. Spát taky moc nemusím. Schoulím se na zemi pod dekou,“ vykládala jsem nadšeně.

„A co by na to řekl tvůj otec, hm?“

„Otcí by to moc nevadilo. Teď jsou jeho oblíbenkyněma Jenny a Mary. Má radši holky.“ Řekla jsem to naoko lhostejně, ale srdce se mi sevřelo. Kdysi jsem tátovou oblíbenkyní bývala *já*. Posadil si mě vždycky na klín, pohladil mě po černých vlasech, políbil mě na špičku nosu a řekl mi, že jsem jeho čtyřlístek pro štěstí. Nakonec vytáhl z kapsy cukrátko a strčil mi ho do pusy.

Zkoušel to dělat i s Megs, jenže ona byla vždycky taková malá nešťastnice. Většinu dne a půlku noci prokvílela a trpěla všelijakými vyrážkami, takže měla na puse velké červené boláky a kolena a lokty mívala pokryté strupy.

A pak táta udělal tu hloupost, že se v továrně začal dvořit Mildred. Toužil totiž po hodné ženě, která by ho utěšila a postarala se o jeho dvě ubohé osiřelé holčičky. Jsem si jistá, že ho nemilovala a že jsme se jí já ani Megs nelíbily, ale bylo jí už třicet a žádný jiný muž o ni nejevil zájem, a tak mu při svatbě slíbila, že mu zachová lásku, úctu a věrnost, dokud je smrt nerozdělí. Nezachovala mu ani jedno, zato mu nadělila ještě další děti – skoro až moc: Jenny, Richieho, Petea, Mary a Berta, a teď se ještě k tomu mělo za pár měsíců narodit další dítě.

Jenny měla růžové tváře a světlé vlnité vlasy a byla velká a silná jako její matka – mnohem větší než Megs a stejně velká jako já – a měla úsměv, kterým si všechny dokázala získat. Táta jí dával tolik cukrátek, že ji z toho často bolely zuby a musela mít hlavu ovázanou kapesníkem s obkladem.

Richie a Pete od sebe byli jen jedenáct měsíců a většina lidí je považovala za dvojčata. Podobali se jeden druhému postavou i povahou – byli to živí a drsní kluci, kteří věčně vymýšleli nějaké lumpárny. Snažili se ubližovat Mary, když byla ještě miminko, ale ta měla už od narození pořádně proříznutou pusku a dokázala se ubránit. I ona měla

na hlavě roztomilé kudrlinky a úsměv, pod kterým roztálo i Mildredino tvrdé srdce.

„A co tvoje macecha?“ zeptal se pan Panenka. „Té by nevadilo, kdybys odešla z domu?“

„To nemyslíte vážně! Víte, jak lidi vyvěšují prapory na uvítanou někomu, kdo se vrací domů? Tak ta by zase vyvěsila prapory, že odcházím. Dala by nevím co za to, aby viděla moje záda.“

„Pak by jí ale doma scházela tvoje pomoc,“ připomněl mi pan Panenka.

„No, to máte sice pravdu, ale teď už by mě zastala Jenny. Myslím, že by jí to moc nevadilo.“

„A co Megs?“ Pan Panenka pohyboval huňatým obočím nahoru a dolů.

„Megs...“,“ řekla jsem tiše. Ach jo! Megs bych ještě opouštět neměla. Beze mě by si asi vůbec nedokázala poradit.

„A taky Bert. Jsi pro něj jako maminka. Kde vůbec je?“

„Megs ho vzala domů.“

„A ty se tu potuluješ proto, že jsi vyvedla nějakou lumpárnu a teď se bojíš jít domů, vid', ty uličnice?“ uhodl pan Panenka. „Co jsi provedla tentokrát?“

„Nic! Vlastně jsem jen navrhla, že budeme hrát na lodě, a všem dětem se to moc líbilo, ale pak se do toho někdo moc vžil a strhl šňůru paní Watsonový a ta to teď řekne Mildred, takže nemůžu jít domů, protože bych dostala nářez.“

„Aha, už to chápu. Ale u mě jsi víc než vítaná, Clover. Můžeš tu strávit hodinku i víc. Pochybuju, že takhle pozdě ještě přijde nějaký zákazník. Zavřu krám a půjdeme do dílny. Podíváme se, jestli by ty tvoje ručičky dokázaly udělat hezké růžové tváře,“ navrhl pan Panenka.

„Vy mě berete do učení!“ vykřikla jsem radostí.

„To ne, drahoušku. Jsi moc malá na to, aby ses nechala na dvanáct hodin denně zavřít do domu, a tvoje oči jsou na takovou námahu ještě příliš mladé. Ale člověk nikdy neví, kdy se štěstěna obrátí. Třeba tvůj otec ještě přijde

na nějaký nápad, jak zbohatnout, a pak bys mohla dostat vzdělání, jaké si zasloužíš. Dal bych nevím co za to, abych měl dost peněz a mohl tě poslat do nějaké dobré školy. Ty ses narodila pro lepší věci, Clover Moonová.“

„Pro jaký věci, pane Panenko?“

„Počkej a uvidíš! Ale zatím se podíváme, jestli dokážeš, aby se mým dětičkám hezky červenaly tváře.“

Pan Panenka stáhl žaluzie a zavřel dveře obchodu. V dílně pak vybral jednu malou panenku, paletu s tmavě růžovou barvou a drobounký štětec. Než jsem se však mohla pustit do díla, zvonek nad vchodem do krámků se naléhavě rozklínal.

2.

„NO JO, VŽDYŤ UŽ JDU,“ vzdychl pan Panenka. „Takhle je to vždycky, Clover. Celý den se tu nikdo neukáže, ale jakmile zavru krám, začne zvonit zvonek.“

Vzal si hůl a odšoural se zpátky ve svých sešmajdaných bačkorách. Vzadu už byly tak prošoupané, že mu z nich čouhaly ponožky, a i ty měl děravé. Slyšela jsem, jak otvírá dveře a s někým mluví. Byl to asi nějaký náročný zákazník, protože pan Panenka začal vyndavat panenky z výlohy a pak ještě otvíral zásuvky a vitríny s dalšími svými výrobky.

Myslela jsem na bledý ovál kůže vykukující z jeho starých ponožek a na díry v jeho obnošené šále, kterou nosil kolem krku. Připadalo mi smutné, že uměl ušít nádherné šatičky pro všechny panenky, a přitom mu nestálo za to, aby si zašil díry na vlastním oblečení.

Zdvihla jsem dřevěnou panenku, kterou mi vybral. Namalovala jsem jí dvě růžové tváře a rozpustilý růžový nosík. Líbily se mi tenké tahy štětce na hladkém dřevě a lesk barvy. Hořela jsem netrpělivostí, jak bude vypadat zbytek jejího obličeje. Pečlivě jsem vymyla štětec a našla červenou a černou barvu, uložené na ponku. Jako další

jsem namalovala ústa – malé červené srdíčko. Trochu mi ujela ruka, ale to malinké pokrivení úst jí dodalo rošťácký výraz. Znovu jsem vymyla štětec a prsty jsem ho smáčkla do co nejtenčí špičky. Pak jsem zadržela dech a namalovala jí veselé obočí a pod ním dvě zorničky.

„Teď ti ty oči ještě dodělám,“ řekla jsem jí. „Chtěla bys mít modrý, nebo hnědý?“

Zdálo se, že i panenka zadržuje dech. Napjatě jsem na ni koukala a čekala.

„Nebo bys chtěla zelený oči, jako mám já?“ napadlo mě.

Usmála se svou novou červenou pusinkou.

„Tvé přání je mým rozkazem!“ Použila jsem větu, kterou jsem znala z pohádkové knížky pana Panenky.

Vybrala jsem barvu zelenou jako čtyřlístek a pečlivě jsem s ní obě zorničky olemovala. Tyhle neobvyklé zelené oči jí moc slušely. Teď to byla dokonalá panenka.

„Tak!“ řekla jsem spokojeně.

Usmála se na mě, očividně šťastná, že jsem ji stvořila.

„A jakpak se budeš jmenovat, panenko?“

S pomocí mé ruky naklonila hlavu na stranu a pak tiše zašeptala: „Jmenuju se Anna Boleynová.“

Za ta léta, co jsem tu sedávala a koukala, jak vyřezává a smirkuje a lepí a maluje a šije, probral se mnou pan Panenka všechny anglické krále a královny.

„Anna Boleynová, drahoušku? To je krásný jméno, ale dávej si velkej pozor, aby ti ta tvoje kulatá hlavička zůstala dobře přirostlá ke krku,“ řekla jsem a odnesla ji na druhý konec ponku, kde viselo ušité oblečení. „Najdeme ti tu nějaký hezký šatičky?“

Společně jsme je prohlédly a vybraly výrazné hedvábné sváteční šaty, tmavofialové s tenkým černým proužkem a s kouskem černé kraječky našitým na živůtku. Anna Boleynová z toho měla takovou radost, že se roztančila na svých dřevěných nožičkách.

Někdo se rozesmál a já jsem leknutím nadskočila a schovala Annu Boleynovou za zády. Pan Panenka nechal dveře

do krámu otevřené. Z nich na mě koukal nějaký cizí chlap a vrtěl hlavou.

Vystrčila jsem bradu dopředu. Vůbec se mi nelíbilo, že se mi směje.

„Nazdar, drahoušku,“ pozdravil mě. Z jeho hlasu jsem poznala, že mě má za mnohem mladší. „Ty jsi vnučka pana Fishera?“

„Ne, pane, já jsem u pana Fishera v učení,“ odpověděla jsem pyšně. Co na tom, že to zatím nebyla pravda?

„Vážně? A přitom si zároveň ještě ráda s těmi panenkami hraješ, vid’?“

„Já si *nehraju*,“ opravila jsem ho dotčeně. „Já zkouším, jestli se týhle panence hejbaj nožičky.“

„Tak o tom, myslím, není žádných pochyb. Tančila tady čtverylku. Nebo se chtěla jen zahřát, protože ještě nemá žádné oblečení?“

Neubránila jsem se smíchu. Byl to cizí pán, podle všeho gentleman – měl medový hlas a slušné chování –, a přitom si tu se mnou povídal, jako bychom si byli rovni. Měl na sobě drahé oblečení – to mohl poznat i hlupák podle střihu jeho saka –, ale nebyl to žádný městský hejsek: kapsy měl nadité knížkami, sešity a tužkami, na krku měl místo kravaty zplihlý šátek a brokátovou vestičku měl zapnutou nakřivo.

„Mohl bych se na Annu Boleynovou podívat zblízka?“ poprosil mě.

„Ano, ale opatrně, pane, protože jsem jí teprve před chvilkou namalovala obličej.“

„Hm, hm,“ mumlal si ten pán, když na ni mžoural ve světle plynové lampy. „Ta se ti moc povedla. Líbí se mi její výraz.“

„Vážně, pane?“ podivila jsem se. „Nebo mě chcete jen poškádlit?“

„Ne, ne. Jsi moc šikovná.“ Zdálo se, že to myslí vážně. „Jak se jmenuješ, ty malá učednice?“

„Jsem Clover Moonová, pane.“

„Clover Moonová! To je ale vznešené jméno!“ řekl. „Skoro stejně pozoruhodné jako Anna Boleynová.“

„To jsem ráda, že se vám líbí, pane. Mně se taky líbí. Moje maminka mi ho vybrala, protože chtěla, aby mi přineslo štěstí. Čtyřlístky přece přinášejí štěstí, aspoň myslím. A příjmení jsem zdédila po otci a jsem za něj taky moc ráda, protože to zase znamená ‚měsíc‘, a ten je moc krásnej. Často se večer se sestrou Megs koukáme na měsíc a přemejšlíme, jestli tam *opravdu* je nějaký panáček. Řekla bych, že spíš ne, ale stejně mu vždycky zamáváme,“ vykládala jsem. „Taky si nemyslím, že je ze sejra, jak je to v tý dětský říkance.“

„Troufám si říct, že máte pravdu, slečno Moonová. Moc mě těší, že vás poznávám,“ řekl zdvořile. „Já jsem pan Rivers. Sháním nějakou neobyčejnou panenku pro svou dcerku Beth. Vydal jsem se pro ni do největšího hračkářství v Londýně, ale žádná mě tam nezaujala. Pak mi tam někdo doporučil tenhle kuriózní malý krámeček v Hoxtonu – a musím říct, že je báječný. Je tu ale tolik krásných panenek, že se nedokážu rozhodnout, která z nich by udělala největší radost mojí Beth. Pan Fisher mi předvedl tolik svých krásek, že jsem z toho zmatený. Mohla byste se na ně jít se mnou podívat a říct mi svůj názor?“ poprosil mě.

Váhala jsem, protože jsem si nebyla jistá, co na to řekne pan Panenka. Ten se ale došoural za pana Riverse a kývl hlavou.

„Ano, pojd' pánovi poradit, Clover,“ vyzval mě. V rukou držel tři velké krabice. „Možná se budete chtít podívat i na tyhle, pane. Jsou fajnové, porcelánové, a každá má několikero oblečení: kabátky, čepce a rukávníky, šaty se zástěrkami i noční košilku. Já prodávám hlavně ty dřevěné panenky, protože o tyhle krásky není v téhle čtvrti zájem. Mám je ale schované pro speciální zákazníky.“

Byla jsem samozřejmě zvědavá na ty panenky, které tu tiše ležely v krabicích, aniž jsem o nich věděla. Vběhla jsem do obchodu, otřela si ruce o šaty, abych si je trochu

očistila, a pomohla panu Panenkovi otevřít krabice, posadit panenky a rozprostřít kolem nich jejich oblečení.

„No ano, ty jsou moc pěkné,“ řekl pan Rivers. „Co myslíte, slečno Moonová? Chtěla byste, aby vám váš tatínek dal jednu z těchhle panenek k narozeninám?“

Nejistě jsem na něj pohlédla. Byl snad slaboduchý? Otec si nemohl dovolit koupit ani tu nejmenší dřevěnou panenku – a Mildred by při pomyslení, že za mě utratil třeba i jenom šestipenci, vybuchla vztekem.

„Myslím si, že vaše dceruška by měla obrovskou radost, kdybyste jí koupil jednu z těchhle panenek,“ odpověděla jsem.

Představila jsem si obličej Megs, kdybych jí dala některou z nich do náručí. Zkoušela jsem uhádnout, která by se jí líbila nejvíc. Možná by si vybrala tu blondýnku s jasně modrýma očima v hedvábných šatech stejného odstínu jako její oči. Nebo by se jí víc líbila ta brunetka ve světle fialkových šatech s vlastním slunečníkem? Nebo snad ta rudovláska s dolíčky ve tvářích v zelených šatech a v kozinkových botách na podpatěčku?

„Je těžký vybrat z nich jen jednu, pane,“ vzdychla jsem.

„Mají také jména jako ta vaše Anna Boleynová?“ zajímal se pan Rivers. „Co kdybyste jim dala botanická jména, když máte sama taky botanické jméno?“

„Mám je pojmenovat jako boty?“ zhrozila jsem se.

Oba se zasmáli. „Pan Rivers chce, abys jim dala květinová jména,“ vysvětlil pan Panenka.

„To je skvělejší nápad!“ zaradovala jsem se. „Tak tohle bude Jiřinka, ta druhá Viola a ta třetí Růženka.“

„Výborně!“ usmál se spokojeně pan Rivers. „Máte úžasnou žákyňku, pane Fishere. Musíte na ni být pyšný.“

„To taky jsem, pane,“ přikývl pan Panenka a objal mě kolem ramen.

Cítila jsem, jak se chvěje. Věděla jsem, že ho rozrušila představa, že by mohl prodat jednu z těchhle drahých panenek. Moc jsem doufala, že ho pan Rivers nezklame.

Občas do krámků zabloudili i nějací bohatí zákazníci a nechali si předvést všechny panenky až do té nejmenší, ale pak většinou zavrtěli hlavou a řekli, že si to musejí ještě rozmyslet. A už se nikdy nevrátili.

Pan Rivers však bral svůj úkol vážně. Nejdřív propadl kouzlu Jiřinky, pak začal zkoušet Violčin slunečník, jestli správně funguje, ale nakonec si ho podmanily Růženčiny doličky.

„Myslím, že si vezmu slečnu Růženku, jelikož má takový okouzlující výraz,“ řekl. „Kolik za ni chcete?“

Pan Panenka se zhluboka nadechl. „Pět guinejí, pane.“

Zůstala jsem koukat s otevřenou pusou. Viděla jsem totiž, kolik bylo napsáno na papírové krabici. Pan Panenka cenu víc než zdvojnásobil. Jenže takhle byla Růženka určitě příliš drahá! Pan Rivers byl pravděpodobně bohatý, ale rozhodně nebyl hloupý.

Usmál se. „Je sice hodně drahá, ale je to úplné umělecké dílo,“ řekl. „Vezmu si ji. Zabalte mi ji, prosím.“

„Jistě, pane.“ Pan Panenka, přemožený radostí, mrkal ze všech sil a obočí mu poskakovalo nahoru a dolů. Ruce se mu chvěly, když ukládal panenku zpátky do krabice a nasliněným palcem mazal původní cenu na krabici. Přinesla jsem si z pytle odstřížky a začala jimi panence obalovat hlavu a roztažené prsty – části, které by se při přepravě mohly poškodit. Dělali jsme to vždycky, ale pana Riverse to okouzlo.

„Koukněte se na Clover Moonovou! Obvazuje Růženku šikovně jako zdravotní sestra,“ chválil mě.

„Je to moc pečlivé děvče,“ přitakal pan Panenka.

„To je pravda,“ řekl pan Rivers a dodal: „A talentované. Umí moc dobře zacházet se štětcem.“

Pan Panenka na mě zkoumavě povytáhl obočí, ale na nic se mě neptal.

Když jsem Růženku pečlivě zabalila, zavřela jsem krabici víkem a pan Panenka ji pevně převázal provázkem. Pan Rivers vytáhl peněženku, podal panu Panenkovi pět

liber a pět šilinků a slavnostně mu potřásl rukou. Trval dokonce na tom, že podá ruku i mně, a srdečně mi děkoval za mou pomoc.

Bylo to poprvé v životě, co mi někdo podal ruku, a já jsem se tím cítila hluboce poctěna. Pan Rivers pak vyšel z obchodu s velkou lepenkovou krabicí v rukou jako jeden ze tří králů nesoucí vzácný dar pro Ježíška. (Pan Panenka mě neučil náboženství, protože prý nebyl křesťan, ale ukázal mi knihu s reprodukcemi slavných obrazů, kde byly také scény z betlémské jeskyně, které se mi moc líbily.)

Když zavřel a zamkl dveře, objal mě a společně jsme si zatančili kolébavý taneček kolem krámu.

„Pět guinejí za panenku, kterou jsem už v duchu odepsal!“ radoval se pan Panenka. „Teda Clover, ty opravdu přinášíš štěstí! Mně jsi teda přinesla obrovské štěstí, děvenko. Na, drahoušku. Vezmi si těch pět šilinků. Zasloužíš si je.“

Pět šilinků! Tolik peněz jsem v životě neměla! Ale věděla jsem, co by se stalo, kdybych je vzala domů. Mildred by je našla, ať už bych je schovala kamkoli.

„Mockrát vám děkuju, pane Panenko. Ale mohl byste si je nechat u sebe?“ navrhla jsem.

Chápavě přikývl. Pět liber si uložil do své pokladny a pět šilinků strčil do malé vyšívané portmonky, kterou nosil v kapsičce vesty.

„Tady u mě budou v bezpečí. Budu ti dělat osobního bankéře. Kdykoli budeš potřebovat pár pencí, přijď si pro ně. A teď si uděláme hostinu na oslavu! Můžeš se ještě chvílku zdržet, víd’?“

„To víte, že můžu, pane Panenko!“ zaradovala jsem se. „Můžu tu bejt až do osmi. Pak půjdu naproti otcí.“

Zatímco pan Panenka připravoval večeři na plynovém sporáku, hrála jsem si s Annou Boleynovou. I pan Panenka obdivoval její obličej, když ho viděl.

„Jsem nadšený, jak jsi šikovná a zručná, drahoušku, zvláště když je to ještě k tomu první pokus. Ta maličká má hezoučký obličej!“

„A víte to určitě, že mě nechcete vzít do učení?“ zkusila jsem to ještě jednou.

„Vzal bych tě moc rád, Clover, ale tvoje rodina by měla námitky,“ řekl a obrátil jehněčí kýtu.

Už jsem ho dál nepřemlouvala. Věděla jsem, že má pravdu. Mildred hrozně vadilo, že u něj trávím tolik času. Nechtěla, aby mě učil, a říkala, že z něj má husí kůži. I otec nakřenil nos, jakmile zaslechl jeho jméno, a prohlásoval, že mu nevěří.

Byli oba hloupí. Pan Panenka byl nejmilejší, nejlaskavější a nejchytřejší muž na celém světě. Z vůně jehněčí kotlety se mi začínaly sbíhat sliny, jenže on měl jen jednu. Zato k ní opékal plnou pánvičku brambor s cibulí. Když dovařil, přinesl dva talíře, podélně rozkrojil kotletu a rovnoměrně rozdělil brambory s cibulí.

Jeden talíř mi podal se slovy: „Na, děvenko. Pusť se do toho.“

„Ale nemůžu vám přece sníst večeři, pane Panenko! A už vůbec ne to maso!“ protestovala jsem.

„Zejtra si koupím pořádnou flaksu! Papej, drahoušku. Zasloužíš si to. A navíc vypadáš, že ti pořádné jídlo prospěje. Čím tě ta Mildred krmí? Chlebem a zbytky?“

„Většinou jo,“ přitakala jsem.

Otci dávala pokaždé k večeři maso, jelikož se celý den dřel v továrně. Sama mívala ledvinky nebo játra, protože prý to potřebuje miminko, aby dobře vyrostlo. My děti jsme se ale musely spokojit s kouskem chleba namočeným do omastku z nedělní pečeně. Svým vlastním dětem občas dala i pláteček slaniny, dokonce i malému Bertovi, ale nikdy Megs nebo mně.

Pokud jsem vařila já, vždycky jsem se snažila ukrást plátek i pro Megs a taky jsem často chodila do spíže na rozinky, cukr a kousíček másla. Uhnětla jsem z toho placičky a říkaly jsme téhle pochoutce dortík. Megs byla přesto pořád kost a kůže a v obličejí se jí ostře rýsovaly lícní kosti.

Poté, co jsem snědla půlku večeře, začala jsem předstírat, že už mám dost. Doufala jsem, že by se mi mohlo podařit donést zbytek jídla pro Megs v papírové krempě mého čepce, přestože propašovat ho kolem Mildred by bylo opravdu obtížné. Jenže pan Panenka trval na tom, že to musím sníst do posledního sousta, jinak bych ho prý urazila.

Když jsem konečně dojedla, můj žaludek byl napnutý jako kůže bubnu. Pan Panenka mi nalil malinkou skleničku zázvorového likéru pro dobré trávení. Sám se posadil do své lenošky a zapálil si dýmku. Já jsem srkala likér a hrála si na to, že to je gin. Pan Panenka začal klimbat a za chvíli už tiše chrápal. Opatrně jsem mu sebrala dýmku a umyla jsem nádobí. Pak jsem si ještě pohrála s Annou Boleynovou. Ze staré krabice jsem jí vyrobila domeček a v něm postel a z odstřížků v pytlí jí udělala polštář a deku.

Potom jsem zaslechla zahoukání tovární sirény. Pan Panenka pořád tvrdě spal. Sundala jsem mu bačkory, pečlivě jsem ho přikryla kostkovanou dekou a vyklouzla ven.

Ulice byly plné mužů a žen mířících domů. Všichni byli cítit cibulí, nakládanou zeleninou a octem. Otrásla jsem se při představě, že bych v budoucnosti mohla být jednou z nich. Proplétala jsem se davem a hledala otce. Připadalo mi to jako nadlidský úkol. Chodil shrbeně, se skloněnou hlavou a rukama v kapsách a řídké vlasy mu zplihle visely dolů. Pracovní oblečení měl hodně obnošené a podpatky bot sešlapané. Jenže takhle vypadal úplně každý chlap na ulici. Pokaždé, když jsem zavolala: „Otče!“, otočilo se ke mně alespoň dvacet hlav.

Hledala jsem a hledala, až dav zřídil na pár loudajících se opozdilců. Musela jsem ho minout. Teď už je určitě doma a Mildred mu na mě žaluje a snaží se ho proti mně popudit. A vtom jsem zahlédla známou postavu, jak zahýbá do Cripps Alley. Rozběhla jsem se k němu, abych ho chytila ještě předtím, než dorazí domů.

„Otče!“

Zastavil se a počkal na mě pod plynovou lampou. Unaveně

se na mě usmál, ale jeho ústa se při tom úsměvu téměř nepohnula. „To jsi ty, Clover?“ zamumlal.

„To víte, že jsem to já, otče,“ přikývla jsem a doběhla až k němu.

„Co tu děláš takhle pozdě, děvče?“

„Hledám vás! Chtěla jsem vás doprovodit celou cestu z továrny, ale nenašla jsem vás. Měl jste těžkej den? Bolej vás záda? Chcete se o mě opřít?“

„To je od tebe moc hezký, zlatíčko,“ odpověděl otec a opřel se mi o rameno. „To je moje malá hůlka,“ dodal laskavě.

Tak jsme spolu kráčeli po kočičích hlavách, jimiž byla naše ulička vydlážděná. Všechno prádlo už bylo uklizené s výjimkou prádla paní Watsonové. Kapala z něj na nás voda, když jsme pod ním procházeli. Musela ho vyprat znovu. Moje rudé ruce mě při té hrozně představě začaly svědit. Teď mi jí bylo opravdu líto.

Když už jsme byli kousek od našeho domu, otec si ztěžka povzdychl. Vzpomněla jsem si na slova pana Panenky.

„Zkoušíte někdy přijít na to, jak zbohatnout a žít jiným životem, otče?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Sklonil se ke mně, jako by mi pořádně nerozuměl. Z jeho dechu jsem cítila pivo. Musel se cestou zastavit na jeden rychlý půllitr. „Jak bych asi mohl zbohatnout? To mi teda pověz, děvenko. Nevidím žádnéj únik z týchle roboty, leda že bych vzal pistoli a vyloupil banku. Pak by mě zavřeli do vězení a Mildred, ty a všichni tvoji sourozenci byste skončili v chudobinci.“

„Ale když jste byl mladší? Třeba když jste se zamiloval do maminky? Neměl jste nějaký sny a plány?“ nevzdávala jsem se.

„To bych řek, že jsem měl sny a plány,“ přiznal. „Myslel jsem si, že se třeba usadíme na venkově, na nějakým pěkným a čistým místě, a já si najdu práci někde na farmě. Tehdáž jsem bejval silnější a pracovat s hlínou mě bavilo. Říkali jsme si, že si pronajmeme malou chaloupku, seže-

nem si pár kousků nábytku a budu pracovat u nějakýho farmáře, než si koupíme vlastní malej pozemek. Chtěli jsme pěstovat zeleninu a prodávat ji na trhu a taky si pořídit nějaký ten dobytek – pár kraviček a slepice.“ Otec se zasmál. „Tvoje maminka chtěla mít i oslíka! K čemu by nám byl osel, to mi řekni. Osla nemůžeš dojit, ani ho prodat na maso. Jenže ona si postavila hlavu. Toho osla chtěla za každou cenu. Dokonce už pro něj měla jméno – osel Oskar! Tvoje maminka dávala všemu jména. To máš po ní, Clover.“

„Opravdu, otče?“ zaradovala jsem se. „A měla někdy toho oslíka?“

„Ale to víš, že neměla. Začali jsme oba pracovat v továrně, abysme si našetřili nějaký peníze, jenže pak jsi přišla ty a mamince bylo moc špatně na to, aby mohla pracovat, a pak měla Megs a...“ Hlas se mu postupně vytrácel.

„Škoda že jsme nemohli bydlet na venkově, otče,“ zalitovala jsem.

„Byla to všechno jen taková chiméra. A teď už je stejně pozdě. Mildred se odsud nehne. Když jsem se jí dvořil, vzal jsem ji jednou na jednodenní výlet na venkov a ji to nudilo k smrti – říkala, že tam není nic než spousta stromů a kopců. Nevidí v tom žádný smysl.“

„Hm, a co jste od ní čekal?“ zamumlala jsem.

„Hele, hele, já to slyšel! Nebuď ke svý matce neuctivá!“

„*Ne vlastní* matce. Jenže ona je ke mně neuctivá v jednom kuse!“

„Však taky potřebuješ, aby ti někdo řekl, kde je tvý místo, slečno. Máš pěkně proříznutou pusou. Navíc někdy ani není nutný, abys něco říkala. Jen se podíváš těma svejma velkejma zelenejma kukadlama a dáš jasně najevo, co si myslíš,“ řekl otec.

„Já nemůžu za to, co si myslím, otče,“ namítl jsem.

„Ale můžeš si to nechat pro sebe! Už jen kvůli sobě. Vždyť jsi s Mildred pořád na kordy.“ Otec si mě ve tmě

zkoumavě prohlížel. „Tak kvůli tomu ještě nejsi doma, když ostatní už jsou dávno v posteli? Ty ses s ní zase pohádala?“

„Ne, otče,“ odpověděla jsem – protože jsem se s ní zatím opravdu ještě nepohádala.

Jakmile jsme vkročili do dveří, bleskově jsem zamířila ke schodům. Mildred musela nejdřív připravit otci jídlo na stůl, tak jsem rychle zahнала Richieho a Petea na jejich úzké slamníky. Holčičky už byly v posteli a malý v postýlce, ale vrískal z plných plic.

Zdvihla jsem ho a pochovala. „To nic, Bertíku, Clover už je tady. No tak. Páni, ty jsi teda pěkně vyváděl. Úplně se třeseš.“

„Chtěl pořád tebe,“ zašeptala Megs. „A já taky. Ach jo, Clover, Mildred hrozně vyváděla. Musela jít paní Watsonový pomoci vyprat znova všechno prádlo a teď úplně běsní. Mám hroznej strach!“

„Neboj, Megsie. Otec už je doma a ona nebude riskovat to, že by mě zmlátila před ním.“

Uložila jsem Berta zpátky do jeho postýlky, kde se s povzdechem schoulil do klubíčka a skoro okamžitě usnul. Já jsem si stáhla přes hlavu své rozedrané šaty, odkopla jsem sešmaždané boty a vlezla si do postele.

„Uhněte holky, udělejte mi místo,“ zavelela jsem. Jenny a Mary se ospale otočily a já jsem se vmáčkla vedle nich a objala Megs.

Už jsem skoro usínala, když se dveře prudce otevřely. Zaslechla jsem šustění Mildrediny sukně a zástěry, jak rychle kráčela přes pokoj. Ve tmě nahmatala okraj postele a pak mě chytila za ruku.

Neřekla jediné slovo. Jen se mnou škusbla, vytáhla mě nahoru a začala mě vši silou mlátit do hlavy. Uhodila mě asi pětkrát nebo šestkrát. Na prstu měla navlečený svůj náprstek. Cítila jsem, jak mi ze spánku vytryskla krev. Pevně jsem semkla rty, abych se nerozbrečela.

Ona mě pak hodila zpátky na postel tak prudce, že jsem

nadskočila a moje sestry se mnou. Nakonec zase tiše odkráčela z pokoje.

„Teda Clover!“ rozbřečela se Megs a začala mě ve tmě hladit. „Ty jsi mokrý!“

„To je jen trochu krve. Nic mi není, vážně,“ řekla jsem tlumeně, přestože mi zvonilo v hlavě a byla jsem úplně omráčená.

Jenny a Mary se taky posadily a začaly mě soucitně utěšovat. Pak k nám do postele vlezl ještě Pete a rozplakal se.

„Za to můžu já! Mělas to na mě říct, Clover. Nařezáno jsem měl dostat já,“ vzlykal.

„Ale jdi ty, tonto,“ řekla jsem a posadila se, abych ho utěšila. Pokoj se se mnou najednou naklonil na stranu, jako by teď Mildred chytila celý dům. Cítila jsem, jak se mi zvedá žaludek. Vyškrábala jsem se z postele. Vylovila jsem zpod ní nočník a dlouho jsem do něj zvracela. Z drahocenné jehněčí kotlety ve mně nezůstalo vůbec nic.

„Ach jo, Clover,“ říkala pořád dokola Megs a držela mi vlasy, abych si je nepozvracela.

„To smrdí,“ stěžovala si Mary.

„A já teď potřebuju čůrat,“ dodal Pete.

„Prosím vás, buďte zticha,“ okřikla jsem je unaveně a opřela se o pelest postele. Pokoj se se mnou pořád točil a nevěděla jsem jistě, jestli vidím dobře, protože se to v té tmě nedalo moc poznat. „Jenny, dojdí ten nočník vylejt na záchod,“ řekla jsem.

„Proč to nemůže udělat Megs? Je druhá nejstarší,“ protestovala.

„Víš přece, že Megs po setmění nikdy nechodí na záchod. Odnes ho, Jenny,“ trvala jsem unaveně na svém.

„Já nemůžu. Taky bych se poblíčkala.“ Jenny začala fňukat.

Pete nepřestával brečet a k tomu se vzbudil i Bert a začal úporně a naříkavě kvílet.

Myslela jsem, že mi praskne hlava. „Já to teda udělám,“ rozhodla jsem. Snažila jsem se vstát.

„Ty tam nesmíš, Clover!“ zhrozila se Megs. „Jestli tě uvidí Mildred, začne tě zase mlátit.“

„Jestli potkám Mildred, tak na ni ten nočník vyleju,“ řekla jsem.

To je všechny rozesmálo. Cítila jsem se o něco líp, skoro jako kdybych to doopravdy udělala. Zvedla jsem se na nohy, vzala nočník a sebevědomě vykročila z pokoje, jako bych se vůbec nebála.

Na chodbě jsem pod dveřmi ložnice otce a Mildred zahlédla mihotání světla svíčky a zaslechla, jak Mildred chodí sem a tam po pokoji a něco si zlostně mumlá.

„Jen blázní si povídají sami pro sebe,“ zašeptala jsem do tmy, i když to nejspíš znamenalo, že i já jsem blázen.

Bylo těžké vůbec myslet, protože hlava mě bolela jako střep. Možná mě ty rány do hlavy nějak poškodily. Co když teď budu jako Trouba Mo, který jako miminko upadl na hlavu? Kdo by se o mě staral, kdyby mi to vůbec nemyslelo a nemohla bych dělat žádnou práci v domácnosti? Třeba bych bydlela u pana Panenky. Mohla bych sedět na židli v obchodě a mlčet jako jedna z panenek. Pan Panenka by mi namaloval tváře na růžovo a pusy na červeno a česal by mi vlasy.

Pokradmu jsem začala scházet ze schodů s nočníkem v natažených rukách. Slyšela jsem, jak otec v obýváku chrápe. Vklouzla jsem do kuchyně, otevřela zadní dveře a doplížila se k záchodu. Megs nebyla jediná, kdo se tam bál chodit po setmění. Byla moc velká tma na to, abych viděla, jestli tam nejsou pavouci nebo jestli někde v koutě nečihá krysa. Jenže nevidět je bylo někdy horší než je vidět.

Stála jsem na dvorku, třásla se a nohy jsem měla jako přilepené k zemi.

Seber se, Clover Moonová!

Doklopýtala jsem na záchod, vlezla dovnitř, vylila nočník a vyběhla ven. Hotovo! Vrátila jsem se do domu, vypláchla nočník v kuchyni a po špičkách se vydala nahoru po scho-

dech. Nedělala jsem žádný rámus, ale otcovo chrápání na-
jednou ustalo.

„To jsi ty, Clover?“

„Ano, otče.“

„Co tu, prosím tě, vyvádíš?“

„Jen jsem byla vylejt nočník.“

„Co to máš za šrám na hlavě?“

„To nic není.“

Nejistě ke mně doklopýtal s prázdnou sklenicí v ruce. Možná si dal po večeři ještě jedno nebo dvě piva. Natáhl ruku a sáhl mi na čelo. Pak si nevěřicně prohlížel krev na prstech. „Jak se ti to stalo?“ zeptal se.

Neodpověděla jsem, jen jsem obrátila oči nahoru, odkud se ozývalo vrzání prken v podlaze, jak po nich Mildred pochodovala sem a tam.

Chtěla jsem, aby se tam otec rozběhl a začal na ni křičet, přestože jsem věděla, že pak by mě nenáviděla ještě víc než předtím. Až by otec odešel do práce, vytloukla by ze mě duši. Jenže on to neudělal. Jen smutně zavrtěl hlavou a přihnul si ze skleničky, i když už byla prázdná.

Mildred se ve svém pochodování zastavila. „Co tam děláš, Arthure? Pojď do postele!“ zaječela.

On mě obešel a nechal mě tam stát samotnou. Sedla jsem si na bobek a chytila si rukama hlavu. Takhle jsem zůstala, dokud všechny zvuky nahoře neumlkly. Pak jsem se po špičkách odplížila nahoru. Megs byla pořád ještě vzhůru. Objala mě a já jsem si lehla vedle ní. Horká hlava mi třeštila.

Usnula jsem a zdálo se mi, že jsme s otcem a naší maminkou v chalupě na venkově. Na zahradě jsme měli krávy, slepice a oslíka a já s Megs jsme si trhaly kytičky. Byli jsme šťastní jako rodiny v pohádkových knížkách pana Panenky.

3.

KDYŽ JSEM SE RÁNO VZBUDILA, zjistila jsem, že mi hlava přischla k polštáři. Musela jsem se jít umýt pod kohoutek se studenou vodou, abych se zbavila té zaschlé krve. Hrozně to bolelo. Děti říkaly, že vypadám hrůzostrašně. Když jsem vklouzla do ložnice otce a Mildred a podívala se do toho jejího drahocenného zrcadla, musela jsem jim dát za pravdu.

Na spánku jsem měla několik šrámů, které ošklivě otekly, takže jsem byla divně nesouměrná, a k tomu všemu jsem měla černý monokl na oku. I Mildred se polekala, když mě uviděla. Vzala mě na denní světlo, chytila mě pod bradou a důkladně si mě prohlédla.

„Cos to, prosím tě, vyváděla?“ zeptala se mě, jako bych si ublížila sama.

Jen jsem na ni zůstala koukat.

„Co na mě civíš jak čarodějnice? A ne že na mě budeš někde žalovat. Stejně si za to můžeš sama,“ vyjela na mě.

Potom se u nás zastavila paní Watsonová. V náručí chovala miminko a její holčička se jí držela za sukni. Přišla mi vynadat, ale když viděla, v jakém jsem stavu, upřímně se zděsila.

„Pane na nebesích, Mildred, cos tomu dítěti udělala? Vždyť jsi ji ztloukla jako psa!“ řekla vyčítavě.

„Cože?“ rozčílila se Mildred. „Ty sama jsi říkala, že si zaslouží pořádněj nářez.“

„To jo, ale já tím nemyslela, že ji máš takhle zřídít. Byla jsem v tu chvíli pořádně našťavaná, protože s velkým prádlem je taková dřina – a navíc jsem byla nevyspalá, protože malej v noci vůbec nespál. Při představě, že to mám všechno dělat znova, na mě šly mrákoty. Ale byla to koneckonců jen dětská lumpárna. A já si dokonce ani nejsem jistá, jestli to prádlo stáhla Clover, i když v tom určitě má prsty, jelikož všechny lumpárny vymejší ona.“ Paní Watsonová si pozorně prohlédla můj obličej. „Málem jsi jí vyrazila oko. Co tě to popadlo?“

„Prosím tě, nepřeháněj to zas. Prostě jsem jí nafackovala,“ odsekla Mildred. „Zasloužila si to, protože utekla a byla venku až do večera. Nejspíš se schovávala u toho praštěnýho Fishera. A pak se ještě snažila otočit si kolem prstu svýho otce, aby ho měla na svý straně. Je to pěkně mazaná potvora. Potřebuje, aby ji někdo srovnal, nebo to s ní špatně skončí. Já jako její nevlastní matka jen dělám svou křesťanskou povinnost.“

„Na tom není vůbec nic křesťanskýho, když dítě poznamenáš na celý život, a přesně to jsi udělala, Mildred.“ Paní Watsonová mě chytila za ruku a stiskla mi ji. „Pro-miň, broučku. Neměla jsem se tak rozčílit.“

„Já se vám taky omlouvám, paní Watsonová,“ řekla jsem. Chtěla jsem té situace využít. Mildred totiž vypadala, že se začíná opravdu bát.

Když paní Watsonová odešla, už nic neříkala, ale jakmile zaslechla, jak pouliční lékař svolává na konci Cripps Alley pacienty, vyběhla ven s peněženkou v ruce. Vrátila se s malým modrým kelímkem.

„Hej, ty, pojď sem,“ zavolala na mě. „Koukej, co jsem ti přinesla. Arabskou rodinnou mast za celou pencí. Doktor říká, že ta je na zánět v očích nejlepší. Navíc je dobrá i na

rozpraskaný ruce, což se mi teď opravdu hodí, jelikož jsem včera musela prát dvoje velký prádlo.“

Zastrčila mi vlasy za uši a začala mi mazat oko mastí.

„Jau! To bolí!“ protestovala jsem.

„Tak se nevrť, ty nevděčnej křikloune. Snažím se ti to vyléčit.“

„To smrdí!“

„No jo, slečna je cimprlich! Jestli s tím hned nepřestaneš, nacpu ti to přímo do nosu.“ Mazala mi mast stejně různými pohyby, jakými mazala chleba sádlem. „Tak, to by mělo pomoci,“ prohlásila nakonec spokojeně. „A teď vem malýho a klid se mi z očí. Nemůžu se na tebe dívat. A neopovažuj se utýct k tomu odpornému hrbáčovi, nebo to zase pořádně schytáš.“

Pan Panenka říkal, že tablety a lektvary, které prodával pouliční lékař, jsou všechny nanic a nadělají prý víc škody než užitku, ale mast mi přece jen malinko ulevila od té pulzující bolesti. Byla bych za ním moc ráda šla, ale tak brzo jsem se neodvažovala. Přehodila jsem si deku přes ramena, posadila se na schod před domem a Berta si vzala na klín. Megs si přišla sednout vedle mě. Každou chvíli ustaraně pohlédla na můj obličej.

„Vlastně to moc nebolí,“ uklidňovala jsem ji.

„Ale vypadá to hrozně,“ namítla. Když se ke mně přitiskla, cítila jsem, jak se chvěje.

„Na, dneska je zima. Vem si mou deku.“ Položila jsem Berta na zem, abych se mohla z deky vyprostit.

„Ale bude ti zima, Clover,“ bránila se Megs.

„Já hicuju jak kamna,“ řekla jsem. Byla to pravda. Možná jsem měla horečku. V hlavě jsem stále cítila zmatky a nedokázala jsem pořádně přemýšlet.

Megs dostala připálený hrnec od kaše, aby ho vydrbala. Mladší sestry stlaly postele a zametaly. Richie a Pete vynášeli ven slamníky, aby je vyklepali. Já jsem obyčejně touhle dobou bývala uvnitř a pomáhala Mildred se žehlením, ale dneska jsem jí neměla chodit na oči.

„To mám štěstí,“ řekla jsem Bertovi. „Nemusím dneska nic dělat. Jsme volný jako ptáci, viď, Bertie? Ty jsi můj ptáček, můj malej kos.“

„Kos!“ přikývl Bert. „Kos!“

„Hele! Slyšelas to, Megs? Bert řekl *kos*. Vážně to řekl. Řekni to ještě jednou, Bertie! *Kos!* Řekni *kos!*“

„Kos!“ opakoval Bert.

„Teda, ty jsi šikulka! Poslouchejte, co říká váš bráška, Richie a Pete. Umí už říct *kos!*“

„My taky umíme říct *kos!* To umí každý,“ mávl rukou Richie. „Kos, kos, kos!“

„Kos, kos, kos!“ opakoval Bert. Všichni jsme se rozesmáli.

„Pojďte si zahrát nějakou hru, do který by se mohl zapojit i Bert,“ navrhla jsem. „Bude to hra na ptáky. Každý si vybere nějakýho ptáka, a když pak na vás ukážu, musíte zamávat křídla a říct, jak se jmenujete. Budeme to dělat rychle, ale Bert to může dělat pomalu, protože je ještě malej. Pojď si taky zahrát, Megs. Můžeš bejt třeba vrabeček.“

„Já bych teda nechtěl bejt vrabec,“ řekl Pete. „Chci bejt nějaký hodně velkej pták.“

„Tak můžeš bejt orel,“ napadlo mě. „Ty jsou ze všech ptáků největší.“

„Já chci bejt orel,“ ozval se Richie, což se dalo čekat.

„Ty zas můžeš bejt jestřáb. Počkej, jak se budou všechny myši a zajíci třást, až tě uviděj letět nad hlavou!“

Začali jsme hrát a pak přišly ještě Jenny a Mary a přidaly se k nám. Jenny byla krásná bílá labuť, která se pyšně předváděla, a Mary zase kropenatá slepička, která kdákala z plna hrdla. Brzy přijel i Jimmy Rachot a prohlásil, že je ledňáček, nejkrásnější a nejbarevnější ze všech ptáků.

Často jsem si u pana Panenky prohlížela knížku *Britští ptáci*, ale bylo těžké vymýšlet pořád nové druhy, když se k nám přidala ještě půlka dětí z naší ulice. Dvojčata pět čísel od nás byly kukačky a hezká blondatá Andělka byla

žlutý strnad a říkala: „Jak nám to sluníčko pěkně sví-tí!“ Andělčina sestřička byla moc malá na to, aby něco říkala, tak byla ptáče, které ještě nevyletělo z hnízda, a pípala, kdykoli se jí zachtělo. Přidala jsem ještě papouška a kolibříka, i když jsem věděla, že nežijí v Británii, a Sukey z opačného konce ulice a Trouba Mo je předváděli hodně hlasitě. Sukey hlučně skřehotal a Trouba Mo zuřivě bzuchel, přestože nebyl na radě.

Pravidla, která jsem na začátku vymyslela, se postupně nějak vytratila, ale zdálo se, že to nevadí. Malý Bert volal: „Kos!“, kdykoli jsem na něj ukázala, a byl na sebe nesmírně pyšný. Přidržovala jsem ho nad dlážděním a dělala s jeho malýma tlustýma nožičkama legrační taneček. Za chvíli se ho naučil a zkoušel ho sám, ale jakmile jsem ho postavila na nohy, spadl.

Uprostřed naší hlučné hry jsem si všimla, že se na konci naší ulice opírá o zeď nějaký cizí člověk. Díval se na nás a pak si něco rychle zapisoval do sešitku. Stál ve stínu, tak jsem na něj pořádně neviděla. Přemýšlela jsem, jestli to není policajt a nedělá si o nás nějaké záznamy.

Policisté lidi z naší ulice nesnášeli. Všechny tři syny staré matky Robinsonové zatkli za krádeže, Jacka Piráta často zavírali na noc do vězení pro opilství a v jednom kuse vyhrožovali sestře Trouby Moa, protože ráda chodila s pány.

Pak se ten cizinec o pár kroků přiblížil. Nebyl od policie. Poznala jsem jeho zplihlý šátek, brokátovou vestu a pomáčkaný oblek. Byl to pan Rivers, ten gentleman, který koupil pro svou dceru panenku Růženku!

Posadila jsem Berta na zadeček, ať si tam spokojeně říká „kos“, a rozběhla jsem se k němu.

„Pane Riversi! Hej, pane Riversi!“ zavolala jsem na něj.

Vzhlédl od svého sešitu a pak na mě překvapeně pohlédl ještě jednou. „Propáníčka, to je přece ta malá učednice, slečna Clover Moonová!“ Když jsem vystoupila ze stínu ulice na osvětlené místo, zalapal po dechu. „Můj Bože, co to máte na obličeji?“

Úplně jsem zapomněla. Pravá ruka mi vyletěla k hlavě, aby schovala šrámy na spánku a moje černé oko. „Nic, pane,“ odpověděla jsem hloupě.

„Tohle je tedy nejhorší nic, jaké jsem kdy viděl.“ Chytil mou ruku a jemně mi ji odtáhl od obličeje. „Kdo vám to udělal?“ zeptal se. „Přísahám Bohu, že ho nahlásím a půjde do vězení.“

Zavrtěla jsem hlavou. „To mi neudělal nikdo,“ řekla jsem rychle. „Jen jsem spadla. Měla jsem rozvázanou tkaničku a zakopla jsem o ni. Jsem hrozně nešikovná.“

Nelhala jsem proto, abych ochránila Mildred. Bylo by mi udělalo neskonalou radost, kdyby ji zavřeli do vězení. A nejšťastnější bych byla, kdyby ji tam zamkli a zahodili klíč. Jenže by to nebyla Mildred, koho by odvedli. Byla bych to já. V naší ulici dřív bydlel jeden člověk, který každý večer zbil své děti tak hrozně, že jim někdy skrz oblečení prosakovala krev. Jeho žena ho udala a přišla policie, jenomže nezatkli toho chlapa. Místo něj vzali jeho ženu a děti a odvedli je do chudobince.

Nechtěla jsem skončit v chudobinci. Slyšela jsem o něm vyprávět hrozné historky. To už bych radši bydlela s pěti ženskými, jako je Mildred, než s jednou dozorkyní v chudobinci.

„Vy jste zakopla?“ podivil se pan Rivers.

„Ano, pane. Určitě, pane,“ přitakala jsem. „Líbila se vaší dcerce Růženka?“

„Líbí se jí moc! Jsem vám moc vděčný, slečno Moonová.“

„A co děláte v naší ulici? Přece tu nebydlíte, nebo jo?“

„Kdepak. Ale líbí se mi tady.“

„Tak to musíte bejt blázen, pane. Tady je to příšerný. Vždyť se podívejte!“

„Je to tu... malebné,“ řekl pan Rivers.

„Vy si o nás děláte zápisky?“ zeptala jsem se a ukázala na jeho sešit. „Nechcete nás nahlásit, že ne?“

„Jistěže ne, Clover. Já jsem si nedělal zápisky. Kreslil jsem,“ odpověděl.

„Kreslil?“ To jsem mu nevěřila. Jak by se někomu mohlo chtít něco kreslit v téhle čtvrti? A ke všemu v Cripps Alley! Je tmavá a vlhká, řadové domky zchátralé, dlažba kluzká a vzduch plný sazí z komínů. Okapní žlaby přetékaají smetím a ještě horšími věcmi a krysy jsou tu tak smělé, že nám občas přeběhnou i přes bosé nohy.

„Kreslil jsem vás a všechny ostatní děti,“ vysvětlil pan Rivers. „Nemůžou to všichni být vaši sourozenci, Clover...“

„Půlka z nich je. A druhá půlka je taky něco jako moje rodina,“ řekla jsem. „Vymejšlím si pro ně hry a držím je na uzdě.“

„A půjčujete ostatním holčičkám Annu Boleynovou?“

„To není moje panenka, pane. Děti jako my nemívají opravdický hračky. Jednou jsem pro Megs a pro Jenny a pro Mary ušila hadrový panenky, jenže Mildred je dala hadráři, protože prej holky zlobily.“

„Mildred?“

„To je moje macecha.“ Udělala jsem ošklivý obličej.

„Propána. To skoro vypadá, jako by to byla nějaká lidožravá obluda.“

Pohlédla jsem přes rameno. Naše dveře byly otevřené a Mildred měla velké uši, které jí čouhaly z vlasů. Někdy nás slyšela, i když jsme byli až na konci ulice. „Je moc hodná,“ řekla jsem nahlas, ale současně zavrtěla hlavou.

Pan Rivers byl bystřejší, než jsem čekala. Pohládl mě po hlavě a neslyšně se zeptal: „To vám udělala ona?“

Tentokrát jsem rozhodně zavrtěla hlavou, protože jsem nechtěla riskovat, že nám způsobí nějaké problémy.

„Ukažte mi teda, jak jste nás nakreslil, pane,“ řekla jsem, abych odvedla jeho pozornost.

Otevřel sešit a předvedl mi jednu stránku. Zůstala jsem nevěřicně zírat. Nakreslil, jak hrajeme naši ptačí hru. Perfektně nás všechny vystihl.

„Jé, koukejte, to je malej Bert, jak se culí, protože už umí mluvit! A Megs jste namaloval úplně přesně – jak má svěšenou hlavu a ustaranej výraz, aby nezapomněla, že je